

Amíg megírhatom

*Nem tudom miért, talán mert
tőlem is függ. De tömörszerűen őszi délután
Hát szenttelenül pontos részletek —
de megtévesztőbb náluk álruhám*

*A fünek máskülönben vannak hangjai
Ez persze nem védhet meg egy várost
minek már kertjeit se tudhatom
...s az álruha védelmül elég-e vajon?
lehet agóniáját majd nem-hallani?*

---

*Akik ma élnek mímelik
hogy nem tudják: egy darab ólom
ledőlő házfal már sok is;
alatomosb rontás is fog
a földlakókon*

*Akik közt élek mind elpusztíthatók
Kik bennem élnek nem jutnak szavamhoz
Némítanám, rikatnám őket bármivel —
Ha hoz az idő feledést,
akkor sem általam hoz*

A(lfa)

Én

most sem akarok magamtól szabadulni.
Am mégis akarom, hogy elfogadj.

Talán
úgy kéne ezt, hogy kicsikarj magamtól.
(De mire itt a szorgos agy!)

Berendezkedtem, látod, nélküled;
de mindig kívántam, hogy érkezz.
A puszta lehetőség (!), az, hogy nincs helyed
bennem, rettent és percről percre mérgez.

Valaki — olyan hirtelen jött — arccal
egymás felé fordított. De
meg tudunk-e maradni a másik arcbán...
(A szégyen még tán forni fog...?!)

„Az elérhetetlent markolással!”
— Két lépéssel a giccs előtt...
Találkoznunk kell, félúton vagy bárhol.
Elveszítesz, ha nincs erőd.

Vihar van éppen odakinn.
Nincs alakjuk a fáknak.
Másképp a szél is puszta fikció, miként
— amíg csak el nem nyelnek — künn az árnyak.

Fausti csönd van idebenn.
De ezt is alig akarózik írnom...
Nem ismerni reád (hiszen
már benne jársz)
— lépteid s gyanakvásodat kell kibírnom.

Ürügy vagy, kéltvésem, a végtelenre.
Téged tudásod bátortalanít.
S új-e, ha
azt mondom, a tudás mindig tévedés?
Én nem tudom, hogy mit hordozok benned,
sem azt, hogy téged itt benn
mi és milyenné alakít.